Глава IX.
ПРЕД СЪДА.

Очаквах не знам какъв резултат от истеричната необмислена постъпка на Хари: объркване, хаос, моментална смърт; но не последва нищо от тези неща.

Настигнах го и застанах до него на брега на езерото, където се беше спрял. Дезире Льо Мир рязко спря в средата на един бесен размах от Танца на Слънцето.

За десет мълчаливи, напрегнати секунди тя гледаше надолу към нас от върха на величествената колона, наведена опасно близо до ръба й. Тялото й се изопна и се изправи с цял ръст; нейното бяло, великолепно тяло отчетливо се открояваше на черния фон на горната част на пещерата. След това тя отстъпи бавно назад, без да отделя очи от нас.

Изведнъж, както се бяхме вторачили, тя сякаш започна да потъва в колоната от само себе си и в следващия миг изчезна от погледа.

Стояхме неподвижни, вкаменели; не знам колко дълго. След това се обърнах с лице към опасността, която ни грозеше. Беше време.

Инките – защото аз се уверих в самоличността на тези същества – бяха напуснали местата си от гранит и напредваха към брега на езерото. Не беше се чул и звук – нито команда от глас или тръба или свирка; те се движеха като че ли с един импулс и с един мозък.

Бяхме крайно безпомощни, защото те наброяваха хиляди. И само двама от тях щяха да бъдат повече от достатъчно за нас, каквито бяхме слаби и умиращи от глад.

Погледнах Хари; неговото моментно безразсъдно действие вече му се отразяваше. Тялото му се олюляваше

леко насам-натам, и той щеше да падне, ако не го бях подкрепил с ръката си. И така, стояхме в очакване.

Тогава за пръв път видях ръководителя на сцената. Инките бяха спрели и стояха неподвижни. Изведнъж те паднаха на колене и протегнаха ръце – помислих си – към нас; но нещо в тяхното поведение ми показа истината. Извърнах се рязко и видях обекта на тяхното преклонение.

В гранитната стена на пещерата, на около тридесет фута (9 м) от земята, беше врязана дълбока ниша. От всяка страна на входа имаше урна, подобна на тези върху колоните, само че по-малка, поставена на ръба, от която нависоко се издигаше пламък.

На пода на нишата имаше масивно кресло, или трон, самият сякаш от огън, толкова ярък беше отблясъкът на метала, от който беше направен. Не можеше да бъде друго, освен злато. И на този трон седеше грозно, уродливо джуджe.

- Бог да пази краля! – извиках аз, с истеричен смях; и в дълбоката тишина гласът ми прозвъня от едната страна на пещерата до другата в надбягващо се ехо.

Веднага след моя вик фигурата стана от трона; и като направи така, създанията около нас паднаха по очи на земята. За няколко секунди кралят ги оглеждаше, така, без звук или движение; след това той изведнъж протегна напред ръка за знак на “свободно”. Те се изправиха като един и мълчаливо изчезнаха бързо, сякаш се стопиха в скалните стени. В този момент ефектът беше смайващ; по-късно, когато открих безброй коридори и галерии, които служеха като изходи, това не беше толкова трудно да се разбере.

Очевидно, бяхме оставени сами, но не за дълго. От две каменни стълбища непосредствено пред нас, които явно водеха горе до нишата, изскочи тълпа от фигури, която ни

връхлетя. За миг те бяха върху нас; но ако са очаквали съпротива, те бяха разочаровани.

При първия сблъсък ние паднахме. И в следващия момент ние бяхме вдигнати на техните дълги, космати ръце и бързо бяхме изнесени от пещерата. Едва ли се бяха изминали и пет минути от момента, в който влязохме в нея.

Не ни занесоха далече. Право надолу, по широка галерия отвеждаща от пещерата, след това завой надясно, и после наляво. Там ни хвърлиха, точно като денкове със стока, без нито дума.

По това време аз напълно бях възстановил съобразителността си – нищо чудно, ако тази поразителна сцена ги беше слисала – и аз знаех какво исках. Когато звярът, който ме беше носил се обърна да си ходи, аз го хванах за ръката. Той се поколеба, и аз можах да почувствам погледа му върху себе си, защото бяхме пак на тъмно.

Но той можеше да вижда – благодарих на провидението за това – и аз започнах най-изразителна пантомима, тъпчейки пръсти в устата си и дъвчейки ги енергично. Това редувах с действие на пиене от някакъв съд. Нямах ни най-малката представа, дали той ме разбра; той се обърна и изчезна без знак – поне без звуков такъв.

Но съществото притежаваше интелигентност, защото аз просто имах време да се обърна към Хари и да установя, че той поне беше жив, когато се чу тропот от завръщащи се стъпки. Те приближиха; имаше тракане на камък по пода край нас.

Станах нетърпеливо; голяма чиния – претрупана, и съд за вода – пълен! Мисля, че извиках от радост.

- Ела, Хари, момчето ми; яж!

Той беше твърде слаб да се движи; но когато накъсах част от сушена риба на парчета и започнах да го храня, той

ги изгълта лакомо. След това поиска вода, и аз подадох съда към устните му.

Ядохме колкото се може по-малко за мъже, които бяха постили много дни, защото храната беше тежка, с концентриран вкус, за което се препоръчваше умереност. И, освен това, ние не бяхме сигурни, че ще получим повече.

Завих остатъка внимателно в пончото си, като оставих чинията празна, и легнах да си почина, използвайки пончото за възглавница. Имах достатъчно причини, разбира се, да остана буден, но има граници, които природата не може да прекрачи. Заспах, плътно прилепен до Хари, с ръка преметната през тялото му, така че всяко негово движение можеше да ме събуди.

Когато се събудих, Хари още спеше, и аз не го безпокоих. Самият аз трябва да съм спал много часове, защото се чувствах значително ободрен и много гладен. И жаден; положително провизиите на тези космати зверове щяха да бъдат идеални за тезгяха за безплатна закуска в някое заведение.

Разгънах пончото; след това, пълзейки на ръце и колене, претърсих наоколо. Както очаквах, намерих друга пълна чиния и съд с вода. Тъкмо бях оставил последния, след като бях се напил до насита, когато чух гласа на Хари.

- Пол.

- Тук съм, момче.

- Уплаших се да не би да си изчезнал. Току-що сънувах най-дяволския сън за Дезире. Тя изпълняваше някакъв откачен танц на върха на някаква планина или нещо такова и беше запален огън, и... Пол! Пол, сън ли беше това?

- Не, Хал; видях го и самият аз. Но хайде, ще разговаряме по-късно. Има сушена риба за закуска.

- А! Ето... ето... сега си спомням! И тя падна! Аз ще...

Но аз не исках повече треска или делириум, и го прекъснах строго:

- Хари! Чуй ме! Бебе ли си или мъж? Говори без заобикалки или млъкни, и не хленчи като глупак. Ако ти е останал някакъв кураж, използвай го.

Това беше силно лекарство, но той се нуждаеше от него, и то му подейства. Настъпи мълчание, след това се чу гласът му, достатъчно стабилен:

- Познаваш ме много добре, Пол. Само че – ако не беше за Дезире – щях да го преглътна. Мисля, че бях болен, нали?

Бедното момче! Искаше ми се да му стисна ръката и да му се извиня. Но това щеше да бъде лошо и за двама ни, и аз му отговорих просто:

- Да, малко треска. Но вече си добре. И сега трябва да ядеш и пиеш. Няма голямо разнообразие, но е по-добре от нищо.

Занесох чинията и съда с вода до него, и седнах край него, и заедно се нахвърлихме.

Но на него му се искаше да говори за Дезире, и аз му угодих. Имаше доста малко за казване, но той стисна ръката ми с надежда и благодарност, когато изразих вярата си, че изчезването й е било някакъв трик и няма причини за безпокойство.

- Трябва да я намерим, Пол.

- Да.

- Веднага.

Но тогава аз възразих.

- Напротив, трябва да изчакаме. Точно сега ние сме крайно безпомощни от дългите ни пости. Могат да ни надвият като бебета, ако се стигне до борба. Изпробвай се; стани.

Той се надигна на ръце и колене, след това се смъкна на земята.

- Разбираш, нали. Да тръгнем сега ще е безразсъдство. И, разбира се, те ни наблюдават в тази минута – всяка минута. Трябва да чакаме.

Единственият му отговор беше стон на отчаяние.

По някакъв начин досадните часовете течаха.

Хари лежеше мълчаливо, но не спеше; от време на време ми задаваше някой въпрос, но повече, за да чуе гласа ми, отколкото за да получи отговор. Не чухме или видяхме нещо от нашите тъмничари, защото всичките ни сетива казваха, че сме напълно сами, но предишният ни опит с тях ни беше научил по-добре, отколкото можехме да повярваме.

Улових се, че почти несъзнателно мислех за характера и естеството на племето от джуджета.

Беше ли възможно те действително да са наследници на инките, прогонени от Хуануко от Ернандо Писаро и неговите конници преди близо четиристотин години? Дори и да бях получил удовлетворителен отговор тогава, това мнение трябваше да бъде потвърдено скоро от убедително доказателство.

Други въпроси възникваха от само себе си. Защо не говореха? Какво гориво можеха да намерят в недрата на Андите за техните огнени урни? И как въздух, достатъчен за десет хиляди чифта бели дробове, проправяше пътя си мили под земята? Защо, през вековете, които бяха минали, нито един от тях не беше намерил пътя към външния свят?

На някои от тези въпроси си отговарях сам, други оставаха неразрешени за много месеци, докато не получих възможност да се възползвам от познание, много по-задълбочено от моето собствено. Достатъчно лесно е да се отгатне, че от скритите залежи на планината се получаваше нефт, който се нуждаеше само от искра от парче кремък, за

да се запали; и всеки, който знаеше нещо за геологичните образования на Андите нямаше да се учудва на тяхното снабдяване с въздух.

Природата все още не е готова за човек в тези диви региони. Гигантски катаклизми и земетресения постоянно възникват; известно е, че подземни потоци се зараждат в Източните Кордилери и се появяват от страната на Тихоокеанския склон. И въздухът циркулира из тези галерии, както водата.

Тяхното мълчание остава необяснимо; но възможно е да е резултат от естеството на окръжаващата ги среда. Бях говорил преди неизброими отеквания, които следват всеки звук на гласа по-висок от шепот. Понякога това беше буквално заглушително; и времето може да го превърне в действителност.

Естественият ефект от това неудобство или опасност през много поколения беше спирането да се говори, възможно довело до пълна загуба на тази способност. за мен беше достатъчно, че те не можеха да произнасят нищо, защото дори и жените не можеха да говорят! Но за това ще разкажа по-нататък.

Бях обзет цял от тези мисли, и намирах забавление в тях; но беше невъзможно да въвлека Хари в обсъждането. Мисленето му беше всякакво друго, но не научно, и без това; и той изцяло беше завладян от страха за безопасността на Дезире. И аз не съжалявах за това; по-добре беше човек да се безпокои за някой друг, отколкото за самия себе си.

Възможността ни да я измъкнем или дори да спасим самите себе си, ми изглеждаше отчайващо слаба. Един страх беше изчезнал, защото наследниците на инките едва ли биха могли да бъдат канибали; но имаше други еднакво вероятни, дори и по-отвратителни, възможности. Фактът, че

те дори не си бяха направили труда да ни завържат беше знак за зоркото им наблюдение.

Часовете се влачеха. През равни интервали храната ни беше отново напълвана и ние държахме чинията празна, съхранявайки онова, което не можехме да изядем, в нашите понча за при случай на нужда.

Винаги беше същото – сушена риба като подметка с много остър вкус. Опитах се да изразя пред един от нашите тъмничари идеята, че ще е любезно от тяхна страна да променят диетата, но или не ме разбра, или не пожела.

Постепенно силата ни се възвърна, и с нея надеждата. Хари започна да става нетърпелив, настоявайки за действие. Чаках за две неща, въпреки възвръщането на силата; първо, да се запасим с храна, която щеше да е достатъчна за много дни, в случай, че избягаме, и второ, да позволим на очите си да се пригодят по-добре към тъмнината.

Вече можехме да виждаме достатъчно ясно; лесно можехме да различим силуетите на тези, които идваха да ни носят храна и вода, когато бяха на петнайсет или двайсет фута разстояние (4,6 – 6 м). Но пещерата, в която бяхме затворени трябва да беше голяма, защото не можехме да видим стена в нито една посока, а ние не рискувахме да я изследваме, защото ни беше страх, че нашите тъмничари щяха да бъдат принудени да ни вържат.

Но Хари стана толкова настойчив, че накрая се съгласих на една проучвателна експедиция. Предпазливостта изглеждаше ненужна; ако тъмнината имаше очи, които ни наблюдаваха, двойно повече. Завързахме нашите понча, здраво с храната в тях, на гърбовете си, и се запътихме наслуки през пещерата.

Вървяхме бавно, напрягайки очите си напред и наляво и надясно. Беше безумие, разбира се, в тъмнината – сякаш се

опитвахме да бием играч на неговата собствена игра. Но ние се придвижвахме колкото е възможно по-безшумно.

Изведнъж на не повече от десет фута пред нас започна да се чернее стена. Дръпнах Хари за ръката, и той кимна. Приближихме се до стената, след това завихме надясно и продължихме да вървим успоредно с нея, наблюдавайки за пролука, която би означавала път към свободата.

Забелязах тъмна линия по протежение на основата на стената, достигайки от тази страна на височина от около два фута и сякаш се разтапяше в земята. Отначало я взех за отделен скален пласт, по-тъмен от горния. Но имаше странно начупване във вида й, което ме накара да я огледам по-внимателно.

Сякаш беше съставена от странни възли и издатини. Спрях за кратко, и, и като направих една или две крачки към стената, се взрях по-съсредоточено. Тогава забелязах, че тъмната линия изобщо не беше част от стената; и тогава – е, тогава се засмях високо против волята си. Това нещо беше твърде нелепо.

Защото тази "тъмна линия" покрай основата на стената беше редица клекнали инки! Те седяха там, мълчаливи, неподвижни; дори и когато смехът ми зазвъня из пещерата те не дадоха и най-малкия знак, че са чули или видели нещо. Това беше още едно потвърждение, че наблюдаваха всяко наше движение.

Не ни оставаше нищо друго, освен да отстъпим. С ножовете си можехме да си пробием път; но ние бяхме невъоръжени, и ние имахме не едно или две доказателства за тяхната сила.

Хари го прие по-философски, отколкото очаквах. Що се отнася до мен, все още не спирах да се смея. Потърсихме и намерихме нашето предишно място за почивка, разпозна-

вайки го по чинията и съда за вода, които бяхме изпразнили преди нашия знаменит и смел опит да избягаме.

Скоро Хари започна:

- Ще ти кажа какво са те, Пол; те са жаби. Нищо повече от жаби. Не ги ли видя? Малки черни дяволи! И за Бога, как смърдят!

- Това – отговорих аз, – е вследствие на...

- По дяволите твоята минералогия или антропоморфизъм или каквото там му казваш. Не ме е грижа какво ги кара да смърдят. Знам, че те смърдят – както Киплинг казва за камилите – 'най-ужасно гадно.' И там седят тези просяци, а тук седим ние!

- Само да можехме да виждаме... – започнах аз.

- И колко добре щеше да е това за нас? Щяхме ли да се бием? Не. Ще ни задушат за минута. Кажи, нямаше ли крал в тази пещера оня ден?

- Да, на златен трон. Малък грозен дявол – най-грозният от всички.

- Разбира се, ето защо е получил тази работа. Той каза ли нещо?

- Нито дума; просто протегна ръка и ни махнаха оттам.

- Защо, по дяволите, не говорят?

Обясних му теорията си малко по-обширно, с много и различни научни отклонения. Хари слушаше учтиво.

- Не знам какво имаш пред вид – каза той, когато бях завършил, – но ти вярвам. Във всеки случай, това е най-голямата шега. Първо, ние не трябваше да сме тук изобщо. И, второ, защо те трябва да искат да останем?

- Откъде да знам? Питай краля. И не ме безпокой. Искам да спя.

- Няма да спиш. Искам да разговаряме. Абе, трябваме им за нещо. Не могат да имат намерение да ни изядат, защото няма да стигнем за всичките. А и Дезире е там. Какво, по

дяволите, правеше тя там горе без никакви дрехи? Казвам ти, Пол, трябва да я намерим.

- С удоволствие. Но, първо, как ще се измъкнем оттук?

- Искам да кажа, когато се измъкнем оттук.

И така, продължихме да дърдорим, без да стигнем до нещо. Разбирах бъбривостта на Хари; бедното момче искаше да ми покаже, че беше решил да не "хленчи". Освен това, отчасти възприемах доброто му настроение, и това беше най-приятното. Самообладанието ми беше изчерпано съвсем до крайност.

Проспахме следващата стража безметежно, и когато се събудихме, намерихме чинията си с риба и съда с вода до нас. Изчислих, че бяха минали приблизително седемдесет и два часа откакто бяхме донесени в пещерата; Хари каза, че са не по-малко от сто.

Обаче може би бяхме възстановили почти изцяло силите си. Всъщност, Хари заявяваше, че е в отлична форма; но аз все още чувствах известно неразположение, предизвикано отчасти от раната ми от нож на коляното, която не беше напълно заздравяла, и отчасти, мисля, от странната ни и еднообразна диета. Вкусът на Хари беше по-малко придирчив.

При събуждане, и след като прекъснахме постите си, и двамата бяхме изпълнени със странно задоволство. Всъщност мисля, че бяхме изоставени от надеждата, и че в основата на нашето безразличие беше безнадеждността; и, разбира се, не без причина. Защото каква възможност имахме да избягаме от инките, както бяхме осакатени от тъмнината, с нашата липса на оръжие, и с тяхното числено превъзходство?

И въпреки всичко – ако по някаква възможност щастливо се измъкнехме – какво ни оставаше? Да се скитаме из безкрайните тъмни пещери и да умрем от глад. Понякога си

мисля, че не бях изложил добре доводите си, дори пред себе си, с такава жестока откровеност, но фактите оставят впечатление, независимо от това дали ти се иска или не. Но, както казах, бяхме изпълнени със странно задоволство. Въпреки че отчаяние беше изпълнило сърцата ни, то явно не беше успяло да зарази езиците ни.

Закуската беше весела. Хари изпя една стара пиянска песен на съда за вода с трогателна прочувственост; аз сърдечно го аплодирах и се включих в хора. Пещерата звънна.

- Последния път, когато я изпях – каза Хари, щом последното ехо отмря, – бях в Мидлотиан. Бънк Стефърд беше там, и Били Дю Монт, и Фред Марстън – казвам ти, помниш ли Фреди? И неговите крокодили от Източното крайбрежие? Бога ми, не бяха ли чудесни? А как играеха поло? Не играеха само когато спяха. А... какво е това? Пол! Нещо става! Ето, идват – господин и госпожа Инка и всичките им деца!

Скочих бързо на крака и застанах до Хари. Той беше прав.

Те идваха в полумрака, бяха стотици, и, както винаги, в пълна тишина. Едва забелязахме силуетите им притиснати един до друг около нас от всички страни, оставяйки ни в центъра на малък кръг, ограден от тях.

- Сега, какво по дяволите искат? – измърморих аз. – Не могат ли да ни оставят на мира?

Хари забеляза:

- Не бях ли прав? 'Най-ужасно гадно!'

Мисля, че и двамата почувствахме, че се шегуваме в лицето на смъртта.

Силуетите, които ни заобикаляха, стояха мълчаливо поне десет секунди. Тогава четири от тях пристъпиха към нас, и един направи жест с космата ръка, сочейки зад нас.

Обърнахме се и видяхме тесен проход очертан от двете страни от нашите тъмничари. Нищо не беше отчетливо; но ние можехме да виждаме достатъчно добре, за да се досетим за неговото значение.

- Отнася се за нас, да вървим – каза Хари.

Аз кимнах.

- И крачи гордо, Хал; това може да ни е за последно. Само ако имахме ножове! Но те са с хиляди.

- Но ако стане най-лошото...

- Тогава – аз съм с теб. Напред!

Тръгнахме, и щом направихме така, един от четиримата, които се бяха приближили, избърза напред и ни поведе. Нито една ръка не ни докосна, и това ми се стори добър знак, без да знам защо точно.

- Сякаш са забравили маниерите си – забеляза Хари. – Утвърденият им метод е да ни съборят и да ни носят. Трябва да кажа на краля за това.

Тъкмо стигнахме до стената на пещерата и влязохме в коридор, който ни изведе от нея, когато се чу звук, плътен и оглушителен, откъм отдалечения край. Бяхме го чули веднъж преди; той беше същият, който сложи край на безнадеждната ни борба преди няколко дена. Тогава той спаси живота ни; за какво ни призоваваше той сега?

Коридорът не беше дълъг. В края му завихме надясно, следвайки нашия водач. Веднъж погледнах назад и видях зад нас тълпата, която ни беше обкръжила в пещерата. Нямаше друг начин, освен да се подчиняваме.

Бяхме извървели сто, а може би двеста ярда (94 / 188 м) във втория коридор, когато нашият водач внезапно спря. Застанахме до него.

Той се обърна рязко наляво, и, като ни направи знак да го последваме, започна да слиза по тясно стълбище, което започваше направо от коридора. То беше стръмно, а тъмни-

ната допускаше отблясъци само от черни стени и на терасата непосредствено под краката ни; така че вървяхме бавно. Преброих стъпалата; бяха деветдесет и шест.

В дъното завихме пак надясно. Тъкмо завихме, и чух гласа на Хари, твърде нисък:

- Следва ни само една дузина, Пол. Сега...

Но аз поклатих глава. Щеше да бъде направо безумие, защото, дори и да успеехме да си пробием път през тях, ние никога нямаше да можем да се върнем обратно по стълбите. Казах това на Хари; той неохотно прие, че имам право.

Оказахме се в коридор, толкова нисък и тесен, че беше необходимо да се наведем и да продължим в колона по един. Напредвахме бавно; водачът ни постоянно се обръщаше и ни даваше знаци, изразяващи нетърпение.

Накрая той спря и застана с лице към нас. Стражата, която следваше, е събраха плътно един до друг зад нас, водачът направи странно движение с ръката си нагоре, и когато ние застанахме неподвижно, той го повтори няколко пъти.

- Предполагам, че иска да летим – каза Хари с толкова искрен тон на сарказъм, че аз неволно се усмихнах.

Скоро се видя какво е искал да каже водачът. Трябваха няколко секунди на очите ми, за да проникнат през тъмнината, и тогава видях спираловидно стълбище, изкачващо се перпендикулярно нагоре, явно изсечено от солидна скала. Хари трябва да го беше забелязал в същия момент, защото се обърна към мен с кратък смях:

- Да се качвам нагоре? Не е за мен, благодаря. Просякът иска да ни каже да вървим сами.

За момент се поколебах, поглеждайки наоколо неуверено към неясните силуети, които се притискаха все по-плътно до нас. Положително бяхме между дявола и дълбокото море (между чука и наковалнята).

Тогава казах, свивайки рамене:

- Не е добре да се дърпаме, Хари. Хайде; да се възползваме. Ти го каза – да се качваме нагоре!

Поставих крака си върху първото стъпало на спираловидното стълбище.

Хари ме последва без коментар. Заизкачвахме се заедно, но бавно. Стълбището беше страшно стръмно и тясно, и не веднъж едва избягнах падането.

Изведнъж осъзнах, че върху нас отгоре пада светлина. С всяка крачка нагоре тя ставаше все по-ярка, докато накрая не стана сякаш по пладне ни огрява слънчева светлина.

Хари възкликна и ние се заизкачвахме по-бързо. Помня, че преброих сто и шейсет стъпала – и тогава, тъй като проблясък на истина прониза мозъка ми с увереност, повече не броях.

Хари ме блъскаше изотдолу, и взехме последните няколко стъпала почти на бегом. Тогава стигнахме края, и започнахме да се спъваме под ярката светлина и да проучваме сцената около нас с изумление и почуда.

Не беше нова за нас; бяхме я видели преди, но от различен ъгъл.

Бяхме на върха на колоната в центъра на езерото; на мястото, където Дезире се вихреше в танца на слънцето.